

Най-послѣ, зачуденъ, че слѣдъ такъва бой Джино не извика нито изохка поне веднажъ, Роси захвърли настрана прѣчката и извика : „Да внимавашъ !“

Прѣзъ нощта Джино мълкомъ лежеше на голата земя, като се извърташе на разни с рани за да не го боли отъ синината. А Паоло го утѣшаваше.

— Какво ще бѣде утрѣ? — мислѣше си Джино.

На сутринята Паоло не можеше главата си да вдигне, нито говорѣше, нито охкаше.

Доиде главния надзиратель, доиде и баща му и го заведоха въ болницата.

На слѣдната година азъ видѣхъ Джино свободенъ. Той бѣ порастналъ и заякналъ. Той можеше вече добръ да чете, макаръ и не малко работа да имаше.

Ние си спомнихме съ него за живота въ рудокопа.

— Добръ ли си сега, Джино? — попитахъ го азъ.

— Да! — отговори той замислено. А малкиятъ Паоло, знаете, умрѣ въ болницата! . .

Прѣв. М. Дончевъ.

Л. Бобевски.

Дѣтска молитва.

Мама е перачка
Съ трудъ ни прѣпитава
И усърдно тя ни
Възпитане дава.

Отъ простуда силна
Легна на постеля,
Охка тя горната
Вече отъ недѣля.

Безъ баща сме ние —
Само съ майка мила . . .
Господи, смили се —
Дай ѝ здраве, сила! . . .

